

Nr 142.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 1 juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl; given Stockholms slott den 18 februari 1938.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 1 juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 1 juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl.

Härigenom förordnas, att 3 § förordningen den 1 juni 1923 angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl skall erhålla följande ändrade lydelse:

3 §.

1. Exportöl må till riket införas av den, som enligt särskilt stadgande äger åtnjuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor.
2. Resande, som ankommer från utrikes ort, må för eget bruk införa högst en liter exportöl.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 18 februari 1938.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler fråga om ändring i viss del av förordningen den 1 juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl samt anför därvid följande:

Enligt 10 § 4 mom. c) i 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning äger resande, som ankommit från utrikes ort, för eget bruk mot erläggande av stadgad tull införa rusdrycker intill viss mindre av Konungen fastställd kvantitet. Ett stadgande av enahanda innehåll återfinnes i 2 kap. 10 § 4 mom. c) i 1937 års rusdrycksförsäljningsförordning, som skall lända till efterrättelse från och med den 1 oktober innevarande år.

Med rusdrycker avsågs enligt 1917 års förordning i dess ursprungliga lydelse icke allenast spritdrycker och vin utan även maltdryck av tredje klassen, i förordningen betecknad såsom öl. I anslutning till nyssnämnda stadgande i förordningen föreskrevs genom kungörelse den 18 december 1918 (nr 989), att resande, som uppnått 21 års ålder och till riket ankommit från utrikes ort, finge, så framt det icke funnes uppenbart, att resan företagits i huvudsakligt syfte att till riket införa rusdryck, för eget bruk mot erläggande av stadgad tull införa, av spritdrycker högst en tredjedels liter, av vin högst en liter samt av öl högst två liter. Beträffande spritdrycker och vin gäller kungörelsen fortfarande. Vad däremot angår öl beslöts vid 1922 och 1923 års riksdagar, att införsel därav — bortsett från vissa undantagsfall varom här icke är fråga — skulle vara förbjuden. Gällande bestämmelser härom innefattas i förordningen den 1 juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl, vilken förordning alltjämt är gällande. Som en följd av importförbudet blev, genom kungörelse den 27 juli 1923 (nr 343), stadgandet om resandes rätt att införa öl uteslutet ur 1918 års kungörelse.

I skrivelse till chefen för finansdepartementet den 4 september 1936 har *generaltullstyrelsen* anført, att det i olika sammanhang framhållits såsom ägnat att väcka missnöje, särskilt med avseende å automobiltrafiken, att en eller ett par flaskor öl, som medfördes av en resande, i regel för att förbrukas

till reskosten, måste kvarhållas av tullmyndigheten i ankomstorten. Överhuvud taget kunde med den stränga tillämpning av importförbudet, som föranleddes av de nuvarande bestämmelserna, en viss friktion vid resandetrafikens behandling icke undvikas. Enligt styrelsens uppfattning borde det därför tagas i övervägande, huruvida icke undantag kunde, utan skada för de intressen förbudet avsåge att tillgodose, göras beträffande smärre av resande medförda kvantiteter i viss överensstämmelse med vad som tidigare gällt enligt 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning och 1918 års kungörelse i dess ursprungliga lydelse. Ett införselmedgivande syntes kunna begränsas till att gälla en mindre kvantitet än den tidigare fastställda om två liter. Med hänsyn bland annat till ringheten av ifrågakommande tullbelopp syntes frågan om tullfrihet vid införseln böra regleras i enlighet med 5 § e) tulltaxeförordningen.

Kontrollstyrelsen har i infortrat yttrande över framställningen anfört, bland annat, att praktiska skäl torde tala för den av generaltullstyrelsen förordade ändringen, vilken syntes kunna genomföras utan att de syften, man med det s. k. starkölsförbudet velat förverkliga, därigenom trädde för nära. Den kvantitet exportöl, vilken vid bifall till förslaget skulle medgivas resande att införa, borde enligt kontrollstyrelsens mening fastställas till högst en liter. Frågan huruvida tullfrihet borde medgivas för den sålunda införseltillåtna kvantiteten syntes böra avgöras efter samma grunder som i fråga om spritdrycker och vin. Kontrollstyrelsen hänvisade i detta hänseende till vad styrelsen i utlåtande den 30 augusti 1935 över 1928 års rusdryckslagstiftningsrevisions betänkande anfört rörande ett av generaltullstyrelsen framställt förslag om tullfrihet under vissa förutsättningar för importtillåtna kvantiteter spritdrycker och vin. I nämnda utlåtande har kontrollstyrelsen, dock utan att närmare ingå på detta spörsmål, uttalat tvekan om lämpligheten att genomföra berörda förslag med hänsyn till vanskligheten att förhindra missbruk av en sådan bestämmelse.

*Departements-
chefen.*

För min del har jag icke något att erinra mot att resande, som ankommer från utrikes ort, medgives rätt att för eget bruk införa en mindre kvantitet av här avsedd maltdryck. En dylik uppmjukning av nuvarande importförbud skulle, såsom generaltullstyrelsen framhållit, vara av en viss betydelse för resandetrafikens underlättande och torde, om medgivandet i enlighet med kontrollstyrelsens förslag begränsas till högst en liter, icke vara ägnat att framkalla några betänkligheter ur nykterhetssynpunkt.

Frågan om tullfrihet för den importtillåtna kvantiteten torde, på sätt generaltullstyrelsen föreslagit, lämpligen böra i varje särskilt fall avgöras med ledning av 5 § e) tulltaxeförordningen, enligt vilket stadgande resande åtnjuter tullfrihet för förnödenheter i den mån de icke överstiga behovet under resan.

Föredraganden hemställer därefter, att ett inom finansdepartementet upprättat förslag till *förordning om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 1*

juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

G. MacDowall-Pihlström.